

ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἶπῃ· «θέλω ἀναπληρώσῃ τὴν σημερινὴν ἀπώλειαν χρόνου λαμβάνων ἐκ τῆς αὐριανῆς ἡμέρας!» Ὁ Μεγάλγθων ἐσημείωσεν τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον ὅπως ἐνηυμνήθῃ καὶ μὴ ἐμπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα. Ἰταλὸς τις σοφὸς ἔθεσεν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς θύρας του λέγουσαν ὅτι· «οἱ μένοντες ὑπὲρ τὰς ὀλίγας στιγμὰς παρ' αὐτῷ ὀφείλουσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς ἐργασίας του». Οἱ μεγάλοι ἐργάται θεωροῦσι τὸν χρόνον ὡς κτῆμα, ἐξ οὗ δύνανται νὰ ἐξάγωσι θησαυρὸν, τοῖς ἀπογόνους μεταδιδόμενον, ἐν σχήματι λαμπρῶν σκέψεων καὶ πράξεων. Ἀπίστευτοι φαίνονται ἐνίοτε οἱ πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ καταβαλλόμενοι ὑπὸ τινων κόποι, ἀλλ' οἱ κόποι ἐκεῖνοι εἰσὶν ὄρος ἐπιτυχίας. Ὁ Ἀδδισων ἐσύναξε μεγίστην ποσότητα ὕλης πρὶν ἀρχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περιβοήτου συγγράμματος «τοῦ Θεατοῦ». Ὁ Νεῦτων δεκαπεντάμις ἔγραψε τὴν «Χρονολογίαν» του καὶ ὁ Γίββων ἐνεαίμις τὰ «Ἀπομνημονεύματα». Ὁ Χάλλ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐμελέτα δεκαεξὶ ὥρας τὴν ἡμέραν, καὶ ὅταν ἐκουράζετο σπουδάζων νομικὰ, ἀνεπαύετο διὰ τῆς μελέτης τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν, ὁ Χούμ, συγγράφων τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας, ἐργάζετο δεκατρεῖς ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὁ δὲ Μοντεσκιὲ δμιλιῶν περὶ τινος πονημάτος του, ἔλεγε πρὸς φίλον· «Ὀλίγων μόνον ὥρῶν δεῖται ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι τοσοῦτον ἐκοπίασα ἵνα τὸ συγγράψω, ὥστε ἐλευκάνθῃ ἡ κόμη μου».

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνίετα ἰδίε σελ. 82.

Ἡ πρῶτα ἦτο ὠραία, ἐξ ἐκείνων, ἀς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπισκιάσει ἡ μελαγχολικὴ οὐμίχλη τοῦ φθινοπώρου, ὁ δὲ Βερνάρδος ἀνεγνώριζε τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔνθα εἶχεν αὐξήθῃ καὶ εἰς ἕκαστον βῆμά του, εἰς ἕκαστον ἐλιγμὸν τῆς ἀτραποῦ, νῆα τις ἀνάμνησις τῶν εὐτυχῶν του χρόνων διεγείρετο ἐν ἐκυστῷ. Οὕτω λοιπὸν βαδίζοντες συνωμίλουν περὶ παρελθουσῶν ἡμερῶν καὶ ὁ μὲν Βερνάρδος διηγείτο τὴν ταραχώδη παιδικὴν ἡλικίαν του, ἡ δὲ Ἐλένη τὸν σοβαρὸν καὶ μονήρη βίον τῆς. Ἐνίοτε ἐσταμάτουν, εἴτε διὰ ν' ἀνταλλάξωσιν ἰδέαν ἢ παρατήρησιν τινα, εἴτε διὰ νὰ συλλέξωσιν ὠρατιὸν τι ἄνθος, εἴτε διὰ νὰ θαυμάσωσι τὰς ποιικιλίας τοῦ φωτός τοῦ προσπίπτοντος ἐπὶ τῶν λειμῶνων καὶ τῶν λόφων καὶ ἔπειτα ἐκπεπληγμένοι, διότι ἀνεκάλυπτον ὁμοιότητα εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθηματὰ των, ἐξηκολούθουν σιωπηλοὶ τὴν πορείαν των μέχρις οὗ νέον τι ἀντικείμενον παρατηρήσεως διέκοπτε τὴν σιωπηλὴν ἐκείνην κοινωνίαν τῶν ψυχῶν των. Ἀλλ' ἐὰν φανῇ παράδοξον, ἀς εἴπωμεν ἀνάρμοστον, εἰς τινὰς μέχρις ὑπερβολῆς αὐστηροῦς καὶ περιορισμένους τὰς ἰδέας, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Λασεγλιερ ἐπεριδιάβαζεν ἐν προῖνῃ ἐνδυμασίᾳ στηριζομένη

ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου, ὃν μόλις χθὲς εἶχε γνωρίσει κατὰ πρῶτην φοράν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ πνεύματα ἐκεῖνα, ὧν ἐν τούτοις σεβόμεθα τὰς λεπτολόγους παρατηρήσεις, λησμονοῦσιν ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἦτο παραπολὺ ἀγνή τὸν νοῦν καὶ περὶπολὺ ἀθῶα, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς συστολῆς, ὅπερ ἡ ἐπιτηδευμένη κοινωνία διδάσκει εἰς τὰς ἀναπτυσσομένας ἐν αὐτῇ νεανίδας· ὑπενθυμίζομεν ἐπίσης αὐτοῖς, ὅτι ἡ Ἐλένη εἶχεν αὐξήθῃ ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ καὶ ὅτι ἀκολουθοῦσα νῦν τὴν κλίσιν ἐκείνην τῆς καρδίας τῆς, ἦν οὐδαμῶς ὑπόπτυσεν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐκτελεῖ καθήκον ἱερὸν. Ἀλλὰ μετὰ μιᾶς ὥρας περιπατον ἔφθασαν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Βερνάρδος καὶ εἰς τὴν θέαν τῆς πενιχρᾶς ἐκείνης κατοικίας, ἥτις κατ' οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ, ὁ γενναῖος στρατιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του· ἠέλησε νὰ ἐπανίδῃ, νὰ παρατήρησῃ τὰ πάντα καὶ ἔπειτα ὑπέπηγε νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς Ἐλένης εἰς τὴν αὐλὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λιθίνου καθίσματος, ἐφ' οὗ ἐκάθισεν ὁ πατήρ του ἡμέρας τινὰς πρὶν ἀποθάνῃ· ἀλλ' ἀμφότεροι ἦσαν συγκινημένοι καὶ σιωπηλοὶ· ὅτε δὲ ὁ Βερνάρδος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν του, ἦν ἐκράτει ἐπὶ πολὺ μεταξὺ τῶν χειρῶν του, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο βρεγμένον μὲ δάκρυα.

— Δεσποινίς, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἐλένην, χθὲς διηγῆθην ἐνώπιον ὑμῶν τὰ ἐξ ἔτη τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας μου· εἶσθε ἀγαθὴ τὸ γνωρίζω, τὸ αἰσθάνομαι· καὶ ὥσως συνεπαθήσατε πρὸς τὰ δεινὰ μου· ἐν τούτοις κατὰ τὴν ὀχληρὰν ἐκείνην διήγησιν δὲν ἀνέφερον τὴν τρομερωτάτην τῶν βαρῶν μου, ἀν καὶ τὴν βάσανον ταύτην τὴν φέρω πάντοτε ἐν ἐμοί, καὶ ὡς ἀκοίμητος γυψ κατατρώγει τὰ σπλάγγνα μου· Ἀκούσατε· ὅταν ἀφῆκα τὸν πατέρα μου, ἦτο ἤδη γέρον καὶ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ· μάτην λοιπὸν μὲ παρεκάλει νὰ μείνω λέγων ὅτι μόνον ἐμὲ εἶχεν ἐπὶ γῆς. Ἐγὼ ἐγκατέλιπον αὐτὸν ἀσπλάγχως καὶ ἔτρεξα κατόπιν τῆς σιαιᾶς ἐκείνης τῆς καλουμένης δόξης· ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν στρατοπέδων καὶ τῆς μέθης τοῦ πολέμου δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι εἶμαι υἱὸς ἀγνώμων. Ὅτε ὅμως ἔγεινα αἰχμάλωτος, τότε, ἐν τῇ ὀλιβερᾷ ἐκείνῃ μονώσει μου ἠσθάνθην αἴφνης ἐμαυτὸν πιεζόμενον ὑπὸ τὸ βάρος ὀδυνηρᾶς σκέψεως· διότι ἐφανταζόμην τὸν γέροντα πατέρα μου, ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ φίλων, ἄνευ οἰκογενείας, ἐγκαταλειμμένον καὶ ἔρημον ἐν τῷ κόσμῳ· ἐφανταζόμην αὐτὸν ὀρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ μου, καὶ καταρῶμενον τὸν βίον μου· ἔκτοτε δὲ ἡ ἰδέα ὅτι παρεπνεῖτο κατ' ἐμοῦ, ὅτι μὲ ἤλεγχεν ἐπὶ ἀστοργίᾳ, δέν μοι ἄρπινεν οὐδὲ στιγμὴν ἡσυχίας· Ὀλίψις ἀλγεινὴ βασανίζει ἔκτοτε τὴν καρδίαν μου καὶ ἀκόμη κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐρατῶ ἐμαυτὸν· μὲ συνεχώρησεν ἄρα γε θνήσκων;

— Ἀπέθανεν εὐλογῶν τὴν μνήμην σας, ἀπάν-

τησεν ἡ νεάνις· ἀνεχώρησε φαιδρὸς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἔμελλε νὰ σᾶς ἐπανεύρη εἰς τὸν οὐρανόν.

— Δὲν ὠμίλει ποτὲ μετὰ πικρίας περὶ ἐμοῦ:

— Ἄπ' ἐναντίας· ὠμίλει μετὰ λατρείας, μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Δὲν κατηράσθη ποτὲ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀφῆκα αὐτόν;

— Ἄπ' ἐναντίας, ἐσκίρτα ὑπὸ ὑπερηφανείας, δσαῖς ἀνεμιμνήσκετο τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων σας. Καίτοι δὲ δὲν ὑπῆρχετε πλέον δι' αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ὕμᾶς ὅμως πάντοτε περιστρέφοντο αἱ σκέψεις αὐτοῦ. Ἐθρόνιε πάντοτε τὸν θάνατόν σας καὶ ὅμως ἔζη μόνον διὰ νὰ σᾶς ἐνθυμῆται. Ἀποθνήσκων δέ μοι ἔδωκε τὰς ἐπιστολάς σας ὡς τὸ τιμαλοφύετον ἀντικείμενον, ὅπερ εἶχε νὰ μοι ἀφήσῃ. Ἴδου αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, εἶπεν ἡ Ἐλένη σύρουσα αὐτὰς ἐκ βελουδίνου σάκκου καὶ ἐγγχειρίζουσα αὐτὰς τῷ Βερνάρδῳ· ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω καὶ ν' ἀγαπήσω τὴν Γαλλίαν. Ποσαῖκι εἶδον τὸν πατέρα σας βρέχοντα αὐτὰς διὰ τῶν δακρῶν καὶ διὰ τῶν φιλημάτων του!

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε συγκεινημένος ὁ Βερνάρδος· σεῖς, ἣτις ἐβοηθήσατε τὸν πατέρα κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου, σεῖς, βοηθεῖτε νῦν καὶ τὸν υἱὸν ὅπως ζήσῃ· ἔστε λοιπὸν καὶ πάλιν εὐλογημένη.

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ μέγαρον σιωπηλότεροι παρ' ὅσον ἀνεχώρησαν· ὁ δὲ μαρκήσιος, καὶ τοι ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ τρομεροῦ ὄνειρου τῆς νυκτὸς εὐρισκόμενος, ἐδέχθη φιλοφρόνως τὸν Βερνάρδον, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ καὶ πάλιν τοῦ νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτῶν καὶ ἐκάθισε μεταξὺ τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς θυγατρὸς του. Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος μὴ εὐρισκόμενος νῦν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Βωμπέρ, ἦτο πολὺ εὐχάριστος· ἂν δὲ ἐνίοτε ἀπερισκεψίη τις διέφευγεν αὐτόν, τοῦτο ἐγένετο τοσοῦτον ἀφελῶς, τοσοῦτον εἰλικρινῶς, ὥστε δὲν ἀπήρσεν εἰς τὸν φύσει εἰλικρινῆ καὶ ἀνυπόκριτον χαρακτήρα τοῦ Βερνάρδου. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ ἡμέρα παροῆλθε τερπνὴ καὶ εὐχάριστος ὡς ὄνειρον, ὁ δὲ Βερνάρδος καίτοι ὢν πάντοτε ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ δὲν ἀνεχώρει ὅμως, διότι πάντοτε νέον τι ἐπεισόδιον ἐμπόδιζεν αὐτόν. Ἐφυλλομέτρησε λοιπὸν μετὰ τῆς Ἐλένης διάφορα λευκώματα, ἐνδιέτριψε μετὰ τοῦ μαρκησίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς περίπατον ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης, ἐπεσκεπθῆ τὰ ἵπποστάσια καὶ ὠμίλησε περὶ ἵππων μετὰ τοῦ γηραιοῦ εὐπατρίδου, ὅστις ἠγάπα αὐτοὺς καὶ ἠξίου ὅτι ἦτο εἰδήμων. Μετὰ μεσημβρίαν τέλος, ἦλθεν ἡ κυρία Βωμπέρ, ἣτις ἀνέπτυξεν ὄλας αὐτῆς τὰς κολακείας καὶ ὄλην τὴν χάριν τοῦ πνεύματός της· ὅθεν τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σχεδὸν εὐθυμον καὶ τὴν ἐσπέραν, πλησίον τῆς ἐστίας, ὁ Βερνάρδος ἐλησμώνησε καὶ πάλιν ἐαυτὸν ἀφηγοῦμενος μάχας καὶ ἐκστρατείας. Ἐν

ἐνὶ λόγῳ, ὅτε ἐσήμανε μεσονύκτιον, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου, ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτια του, ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον· τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισεν αὐτὸν τοῦ νὰ καπνίσῃ ἐν σιγάρῳ, νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ ἴδῃ καθ' ὕπνον εὐχάριστα ὄνειρα.

Ἐν τούτοις τί ἐγένετο ὁ νεαρὸς βαρωνός; Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἡ βαρωνίς ἡ ἐμποδίσασα τὴν πρωΐαν τὸν υἱὸν της νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ μέγαρον, ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ῥαοῦλ, τῷ εἶπε· μὲ ἀγαπᾶς;

— Τί ἐρώτησις! μῆτέρ μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Εἶσαι ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ;

— Καὶ μήπως ἀμφέβχλλες ποτὲ περὶ τούτου;

— Ἐὰν σπουδαῖοι λόγοι ἀφορῶντες ἐμέ, σὲ ἠνάγκαζον ν' ἀναχωρήσῃς εἰς Παρισίους;

— Θὰ ἀναχωρήσω.

— Ἀμέσως;

— Εἶμαι ἤδη ἔτοιμος.

— Χωρὶς νὰ χάσῃς οὔτε μίαν ὥραν;

— Ἀναχωρῶ, ἀπήντησεν ὁ Ῥαοῦλ λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Βωμπέρ, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέχει τὰς ὁδηγίας μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνοίξῃς αὐτὴν εἰ μὴ ὅταν φθάσῃς εἰς Παρισίους. Μετὰ δύο ὥρας ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία ἡ ἄγουσα εἰς Βορδῶ, μέλλει νὰ διέλθῃ διὰ Poitier· ἰδοὺ χρέματα· ἐναγκαλισθῆτί με καὶ ἀναχώρησον.

— Πῶς! χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσω τὸν μαρκήσιον καὶ χωρὶς νὰ προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς τὴν θυγατέρα του; ἠρώτησε δισταζών ὁ Ῥαοῦλ.

— Περὶ τούτου ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ἡ βαρωνίς, διαβιβάξω ἐγὼ τοὺς ἀποχαιρετισμούς σου.

— Ἐν τούτοις; . . .

— Ῥαοῦλ, μὲ ἀγαπᾶς;

— Τί θὰ ὑποθέσωσιν . . .

— Εἶσαι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ;

— Μῆτέρ μου, ἔφυγον ἤδη.

Καὶ τρεῖς ὥρας μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Βωμπέρ ἐφέρειτο ταχέως ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀμάξης εἰς Παρισίους, ὀλιγώτερον περίεργος καὶ ὀλιγώτερον στενοχωρημένος παρ' ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ, πεπεισμένος δέ, ὅτι ἡ μήτηρ του ἔπεμπεν αὐτὸν εἰς Παρισίους μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀγοράσῃ τὰ γαμήλια δῶρά του· ἀλλὰ μόλις φθάσας, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν τὴν περικλείουσαν τὰς ὁδηγίας τῆς βαρωνίδος καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς·

«Διασκεδάσον, ἰδὲ τὸν κόσμον, ἀλλὰ πρόσχε μὴ συνάψῃς σχέσεις εἰ μὴ πρὸς ἀνθρώπους τῆς τάξώς σου καὶ μὴ καταβιβάσῃς ἐαυτὸν οὐδέποτε καὶ δι' οὐδὲνα λόγον. Πρόσχε τὴν νεότητά σου, μὴ σκεσθῆς νὰ ἐπανέλθῃς εἰ μὴ μόνον ὅταν σε καλέσω ἐγὼ καὶ ἐπαναπαύου εἰς ἐμέ περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου».

— Ὁ Ραούλ οὔτε ἐνόησε τίποτε ἐκ τούτων, οὔτε ἐζήτησε νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον σοβαρός, ἀπαθὴς καὶ ἐπιτετηδευμένος ἐβιάδιζεν ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὁδῶν τῶν Παρισίων, οὓς πρῶτον ἤδη ἐπεσκέπτετο, τόσον ὀλίγον περίεργος νὰ ἴδῃ καὶ νὰ περιεργασθῇ τὰ μυρία περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα ὡς εἰ περιεπάτει ἐπὶ τῶν γαιῶν του.

*Ἐπειτὰ συνέχισα.

ΑΡΣΙΝΗ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΛΥΚΩΝ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ.

Τὸ παρελθὸν ἔτος συνεστήθη ὑπὸ τινος τῶν φίλων μου εἰς μέγαν τινα ἄρχοντα ῥώσσον, τὸν κόμητα Kostietkine, ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς Παρισίους χάριν διασκεδάσεως.

Ἡ περίεργος τῶν περιπάτων ἡμῶν ὄψις τῷ ἤρθε καθ' ὑπερβολήν. Τὸ κράμα τῶν παντοίων ἐκεῖνων προσώπων καὶ χαρακτήρων, τὸ ἀεικίνητον ἐκεῖνο πλῆθος τὸ ἀείποτε πολυπράγμον καὶ θορυβῶδες, τὸν παρέσυρεν ἐν τῷ στροβίλῳ αὐτοῦ, διαθερμάναν μέχρι ζέσεως τὴν ψυχὴν του, ἥτις μέχρι πρὸ μικροῦ ἦν πεπηγυῖα ὑπὸ του θανατηφόρου ψύχους τῆς Ῥωσσίας.

Ἐπειδὴ ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς γαίας του, ἠρώτησα αὐτὸν διὰ ποῖαν αἰτίαν ἀπήρχετο τόσον ταχέως.

— Μάθετε, φίλτατε, μοι εἶπεν, ὅτι ἡ μεγαλύτερα μάστιξ, ἥτις ἐξολοθρεύει τὰ κτήματα ἡμῶν δὲν εἶνε, ὡς νομίζετε ἴσως, τὸ ψύχος, ἡ χιών, καὶ ὁ πάγος. Ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς καθ' οὗ ὀφείλομεν νὰ παλαίσωμεν εἶνε ὁ λύκος! Ὁ λύκος εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ῥωσσίας, οὐμόνον κατὰ τὰ βόρεια τῆς αὐτοκρατορίας μέρη, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις, αἰτίνες συνορεύουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἀνατολήν, εἶνε ζῶον ἐν γένει ἐκτάκτου παραστήματος, καὶ δυνάμει καὶ ὠμότητος ἀσυνήθους. Πρὸ ὀλίγου ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τινος τῶν γειτόνων μου, δι' ἧς μὲ πληροφοροῦσε οὗτος ὅτι ἀγέλαι τοιοῦτων σαρκοβόρων θηρίων ἐθεάθησαν πανταχόθεν. Διοργανίζεται ἐπομένως μεγάλη κατ' αὐτῶν ἐπιθέσις, εἰς ἣν ἐπεθύμουν νὰ παρευρεθῶ. Αἱ τέρψεις ἐν ταῖς ἡμετέραις χώραις εἰσὶ σπάνια, ἐφ' ἧς καὶ δὲν θὰ ἀφήσω νὰ παρέλθῃ τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσα εὐκαιρία.

— Ἡξέρω τὰς κυνηγεσίας σας κατὰ τῶν λύκων, τῷ ἀπεκρίθην. Εἰσέρχεσθε ἀνὰ τέσσαρες ἐντὸς ἑλκλήθρου, ὅπισθεν τοῦ ὀπίου προσθέτετε πρόβατον. Τὸ πρόβατον συρμένον ὑπὸ τῆς ἀμάξης ἐκπέμπει λυπηρὰ βελάσματα, εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν ὀπίων οἱ λύκοι συρρέουσι πανταχόθεν. Ἄμα οὗτοι προσεγγίσουσιν πυροβολεῖτε κατ' αὐτῶν φεύγοντες δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων σας. Συμβαίνει πολλάκις οἱ ἵπποι νὰ μὴ εἶναι τόσον ταχεῖς, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ λύκοι διὰ τῆς ὑπερέρας ὠκύτητος αὐτῶν φθάνουσι καὶ πολιορκοῦσι τὸ ἑλκλήθρον. Τότε τετέλεσται. Τὸ πρόβατον οἱ ἵπποι τὸ ἑλκλήθρον καὶ πολλάκις καὶ αὐτοὶ οἱ κυνηγοὶ γίνονται βορᾶ

τῶν πειναλέων λύκων. Καὶ ταῦτα πάντα ὅπως φρονέσθητε δύο δωδεκάδας λύκων!

Εἰς ταῦτα ὁ κόμης Kostietkine, ἀρθρώσας σκωπτικόν τι ἐπιφώνημα, ἀνέκραξεν:

— Σεῖς οἱ Παρισίνοὶ εἶσθε πάντοτε οἱ αὐτοὶ εἶσθε οἱ πνευματωδέστεροι ἄνθρωποι τῆς ὑψηλίου, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ὅμως εἶσθε μοναδικῶς εὐπιστοί. Ἄρχει ἐφημεριδογράφος τις, ἢ μυθιστοριογράφος, μὴ ἔχοντες ἄλλας εἰδήσεις πρὸς ἀντιγραφὴν, νὰ σας διηγηθῶσι μετὰ σοβαρότητος πάντα τὰ ἀνύπαρκτα πράγματα, ἅτινα διέρχονται διὰ τῆς κεφαλῆς των, ὅπως τὰ πιστεύσθητε ὡς ἱστορικὰ γεγονότα. Ἡ κατὰ τῶν λύκων κυνηγεσία ἡμῶν εἶνε ἄλλως πως πρωτότυπος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὐδένα παρουσιάζει κίνδυνον, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου εἶνε μοναδικὸν θέαμα, ὅπερ ἐνθυμεῖται τις πάντοτε ὁσάκις κτύπησεν νὰ τὸ ἴδῃ ἀπαξ. Τὸ κυνήγιον αὐτὸ δὲν λαμβάνει χώραν εἰμὴ κατὰ τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη.

— Διηγηθῆτέ μοι λοιπὸν τὰ περὶ αὐτοῦ.

— Ὅχι. Δὲν θὰ πιστεύσθητε οὔτε λέξιν τὴν πέμπτην ἀναχωρῶ, ἐὰν θέλετε ἐλάτε μαζί μου, σας προσκαλῶ...

*Ἡρχισα νὰ γελῶ.

— Γελάτε ὅσον θέλετε, ἀλλ' ἔλθετε. Θὰ ἐπιστρέψητε ἐνταῦθα μετὰ δύο μῆνας.

Τὸ τοιοῦτον ἐξελάμβανον ἐγὼ ὡς ἀστείότητα, ἀλλ' ὁ κόμης δὲν τὸ ἐνόει τοιουτοτρόπως. Μετεχειρίσθη πᾶν μέσον, ὅπως μὲ πείσῃ ν' ἀποφασίσω, τὰ δὲ πολυάριθμα αὐτοῦ κυνηγετικά διηγήματα ἀφύπνισαν αἴφνης ἐν ἐμοὶ ἀρχαῖον οἶστρον κυνηγοῦ, ὅστις εἶχεν ἐντελῶς κοπάσει πρὸ πολλοῦ.

Ἄγνοῶ πῶς τοῦτο ἐγένετο, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ἐπὶ τέλους παρεδέχθην.

Τὴν ἐπομένην πέμπτην ἐπέβημεν ἐντὸς ἀμαξοστοιχίας, τοποθετηθέντες δίκην δερμάτων, πεπληρωμένοι φυσιογγίων καὶ καρβινῶν ἐκ τοῦ ἐργασίου Devisme, καὶ διευθυνόμενοι εἰς Ῥωσίαν.

Αἱ γαῖαι τοῦ Kostietkine ἔκειντο ἐπὶ τῶν μεθωρίων τῆς Σιβηρίας ἐν τῷ κυβερνεῖν τοῦ Simbirsk οὐ μακρὰν τῆς Σταυροπόλεως.

Ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξε θερμῇ, καίτοι ἐπεκράτει ὑπερβολικὸν ψύχος. Ἐβθάνομεν ἐγκαίρως. Οἱ τῶν περὶξ ἰδιοκτητῆται ἦσαν ἤδη ἀπὸ τῆς προτεραίας συνηθροισμένοι, καὶ ἔπινον ἀφθόνως τὸν καμπανίτην περιμένοντες τὴν ἀφιξίν ἡμῶν.

Μετέβημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ μέρος, ἐνθα ἐμελλε νὰ γείνη ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ κυνηγεσία, ἢ κατὰ τῶν λύκων ἔφοδος.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτον ἀπέραντος πεδιάς πεπηγυῖα, ἥτις πρὸς νότον ἠφανίζετο ἐν τῇ βυλίχῃ, μόλις δὲ ἐφαίνοντο ἀπωτέρω δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ κατοικίαι τινὲς χωρικῶν. Πρὸς βορρᾶν ἐξετείνετο δάσος ἐλατῶν, ὧν οἱ κορμοὶ καὶ οἱ χαμηλότεροι κλάδοι, μὴ ὄντες χιονοσκεπεῖς, ἐφαίνοντο μελανοὶ ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ τάπητος.